

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1091: Nay Chấp Một Bên, Thì Chẳng Gọi Là “Nhu”

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 095)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nay chấp một bên, thì chẳng gọi là “Nhu”.】

Cho nên, Phật nói: “*Hành tà đạo bất năng kiến Như Lai*” (Hành đạo tà thì không thể thấy được Như Lai). Chỗ này là để bổ sung cho thâm nghĩa đã được nói đến trong bài kệ ở phần trước. Tại sao không giảng ở đoạn đó, mà lại muốn giảng ngay tại đoạn này?. Bởi vì phải đến chỗ này mới có thể hiển lộ ra được cái mật nghĩa cực kỳ thâm sâu ấy, đây chính là nguyên nhân vì sao không giảng ở đoạn trước mà lại giảng ở đoạn này.

Điều này hiển thị cho chúng ta thấy rằng, người chân chính tu hành tuyệt đối không thể chấp trước vào một bên; dù là bên “Không” hay bên “Hữu”, bên “Tánh” hay bên “Tướng”, thấy đều không thể chấp trước. Hễ có chấp trước, thì trong tâm của quý vị liền có một vật; nói cách khác, tâm của quý vị đã bị ô nhiễm, tâm của quý vị đã không còn bình đẳng.

Nhất định phải đạt đến mức “vô nhất vật” (không có một vật nào cả)!. Nếu cái ý niệm “vô nhất vật” ấy vẫn còn tồn tại, thì trong tâm vẫn là đang có một vật, tức là có cái “vô nhất vật” đó, như thế thì sự việc lại rắc rối rồi. Cái gì cũng đều không có nữa, nhưng trong tâm quý vị lại vẫn còn giữ lấy một cái “cái gì cũng đều không có”. Tâm thanh tịnh rồi, mà trong tâm vẫn còn chấp vào một cái “thanh tịnh”, thế thì rắc rối to.

Tại sao lại có hiện tượng này?. Phật cũng đã nói rất rõ ràng, cũng nói rất hay, đó chính là tập khí từ vô thủy kiếp đến nay. Chúng sanh luôn luôn chấp vào một bên, bất luận là bên nào, người ta luôn phải bám víu, dựa dẫm vào một bên. Quý vị bảo họ cái gì cũng đừng bám víu, Phật dạy hai bên đều không chấp, đó là “Trung đạo”, thì họ lại bám ngay vào cái “Trung đạo”; khi ấy Trung đạo và hai bên lại trở thành đối lập, [dạy họ] Trung đạo không tồn tại, Trung đạo cũng

không có, thì hay rồi! Họ lại bám víu vào cái “Trung đạo cũng không có”, dù làm thế nào cũng chẳng thể gột sạch được.

Tuy nhiên, sự chấp trước này càng ngày sẽ càng vi tế, mà càng vi tế thì càng khó trừ bỏ, càng không dễ nhổ tận gốc. Như phần trước đã giảng, mãi cho đến tận quả vị Đăng Giác Bồ Tát, mà vẫn còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa phá được, đó chính là sự chấp trước vi tế nhất.

Chúng ta học Phật, điều quan trọng bậc nhất chính là phải có “giác”, có “quán”, phải có khả năng nhận biết, thì sau đó công phu mới có thể đắc lực. Những sự chấp trước thô trọng và rõ rệt như thị phi nhân ngã, tham - sân - si - mạn, mà trong đời sống hằng ngày quý vị lại không thể nhận biết được, thì vấn đề này đã quá đổi nghiêm trọng rồi!.

Cho nên, tâm Bồ Đề của quý vị phát như thế nào cũng không thể phát ra được; thứ mà quý vị phát chỉ là tâm Bồ Đề ngoài cửa miệng mà thôi, hoàn toàn không tương ưng với tâm Bồ Đề mà Phật đã giảng; đó chính là vì quý vị vẫn chưa nhìn thấu, chưa buông xả. Chân chính nhìn thấu, chân chính buông xả, thì cái tâm ấy mới gọi là tâm Bồ Đề. Tâm Bồ Đề là yếu tố đầu tiên để thành Phật, là một nhân tố quan trọng nhất, chúng ta không thể không biết, và không thể không nghiêm túc nỗ lực học tập.